

et een
terwijl
oor de
or den
Synode
Searle,
Theo-
voor-
nie en
ramma
oemen,
ent de
menge-
en den
Com-
e door
meest
nulten.
vooral
n Com-
enoemd

Dutch
erzicht
oename
ikanten
valt te
n groei
uitge-
dat de
n groei.
Synode
t, in ge-
ing. Na-
namen
at jaar
om een
ed. De
staand-
lijk haar
ng. Zoo
ake. En
ngelsch
in dient
gen van
de Sy-
nog in
m heeft
de van
a tenge-
an den
gen het
in het
zouden
t werd
zoude
nde uit
aren en
erde die
urig na
merkte
identen-
nde ook
van een
missie
esloten,
missie
laarvan,
met de
chieden
a harer
waarin
ewoonde
et hare
kerke-
mij van
dat de
zich te
Staten
ss) met
ter ver-
te fabri-
g willen
lefst op
alen bij
God ge-
de Gene-
een rap-
missie
an werd
genoem-
ad door
worden
de ge-

Synode
alp zou
denking
ken der
dat het
ssie, die
viering
de „Re-
te doen
k.

ren wil
den aan
en tot de
000.000

voor de pensioneer van emeriti. De Synode ging op dit voorstel in en benoemde een Commissie, wij zouden zeggen Deputaten, om heel het plan in ontwerp te brengen en de uitvoering nader te regelen.

De hoogleraren aan de seminaries worden benoemd door de Generale Synode. Nog benoemt deze vergadering deputaten, een Commissie, aan welke de zorg voor allerlei publicatiën is opgedragen, gelijk bijv. uit de Curatoren van de Theologische School te Kampen, broeders worden benoemd inzake de uitgave van „De Bazuin”. „The Christian Intelligencer” heeft lange jaren zoo ongeveer de plaats ingenomen bij The Reformed, als „De Bazuin” ten onzent, vooral in vroeger jaren innaam in den kring van de Christelijke Gereformeerde Kerk.

De Generale Synode benoemt ook een Scriba voor heel het Synodejaar, gelijk dit eveneens het geval is met de vier particuliere Synodes. Deze zijn de „stated clerks”. Onder de Particuliere Synode van New-York ressorteerden in 1916, acht classes en te zamen 75 kerken, waarin 190 predikanten dienst deden; onder die van Albany, negen classes, met 145 kerken en 119 predikanten; onder die van Chicago, tien classes met 250 kerken, en 247 predikanten en onder die van New-Brunswick ook tien classes met 161 kerken en 203 predikanten. De Reformed telt thans ruim 730 kerken met 760 predikanten, terwijl er nog geen tien candidaten zijn tot den Dienst. Zij telt een 600.000 leden. De contributiën zullen ongeveer tegen de 8 3.000.000 beloopten. Tot de Reformed behooren ook enkele Kerken, waarin de Deutsche taal wordt gebruikt bij de Prediking. Als ik de naamlijst naga van de Predikanten, die bij de Reformed dienen, dan treft mij het groot getal van namen, die niet enkel van Nederlandschen oorsprong zijn, maar ons herinneren aan de vaderen van den eersten Trek en aan vele families die nog in onze Kerken leven.

G. KEIZER.

PERS-SCHOUW.

Nieuwe melodieën voor onze psalmen.

„De Harp”, maandblad ter bevordering van de Toonkunst onder de Christenen in Nederland, brengt opnieuw het denkbeeld ter sprake van nieuwe melodieën voor onze psalmen. Het schrijft:

Natuurlijk willen wij vasthouden aan het „Boek der Psalmen”, zooals ons de Heilige Schrift die geeft, tenzij een betere vertaling ons wordt gegeven. We hebben althans stemmen vernomen, die op een betere vertaling van de Heilige Schrift in zijn geheel aandringen. Dit dunkt ons het aller-eerste werk. Daarna kan worden nagegaan in hoeverre onze vertalers accoord kunnen gaan met de thans gebruikte berijmingen, of verbeteringen of nieuwe berijmingen moeten worden gegeven. Er zijn er die we niet gaarne zouden missen. Wat de tekst betreft moet dus met zorg gekozen, verstaanbare taal voor ons, die leven in de 20ste eeuw. Maar niet alleen woorden die ons uit het hart gegrepen zijn, neen, ook melodieën. En ook hier, we zouden niet gaarne de mooie melodieën willen missen.

Het is toch feitelijk onzin, dat vele onzer psalmen niet gezongen worden om de moeilijke wijzen, die niet in het gehoor liggen van onze kerkzangers. Sinds een paar eeuwen is er reeds een schat van kostelijk tekst-materiaal verloren gegaan, omdat de melodieën niet onder ieders bereik liggen. Wij binden ons gaarne aan den tekst der Heilige Schrift, maar achten ons toch niet voor immer gebonden aan de melodieën uit de 16e en 17e eeuw. Als het noodig is moeten we willen verbouwen. Zeker, we hebben eerbied voor het werk van onze voorvaderen, maar hun zienswijze in hun tijd behoeft niet de onze te zijn. Op hun beurt hebben toch ook zij verbouwd en vernieuwd. Wil men enkele melodieën onzer Psalmen bewaren, als antiekiteit, best, maar men dringe zo onzen kerkzangers geen dag langer op. Er zijn voldoende redenen om hen, die krampachtig aan die oude melodieën vasthouden, trachten te overreden. Het staat voor ons nog niet vast of deze melodieën vroeger wel gezongen werden. Wel staat vast, dat gezien de gangbare koraal-boeken van een eeuw terug, de chaos van stemmen groot moet geweest zijn. De vele variaties, die de organisten zien veroorzaakt, zijn hiervan een duidelijk bewijs.

Laat mij „De Harp” mogen verzekeren, dat velen met mij warme voorstanders van de verbouwing en de vernieuwing van onzen psalmbundel zijn, mits slechts toegezien wordt, dat geen vandalisme worde gepleegd. Het is voorzeker te betreuren, dat zoo menige psalm bijna niet te zingen is. Doch ik geloof, dat de methode, die de schrijver van dit artikel wenscht te volgen: eerst een betere bijbelvertaling, daarna een betere psalmberijming en ten laatste een betere melodie, de zaak op de lange baan schuift. „De Harp” geeft zelf toe, dat er zulk een schat van kostbaar tekst-materiaal verloren gaat door de moeilijke wijzen. Welnu, laten onze toonkunstenaars beginnen met voor dat tekst-materiaal nu vast nieuwe melodieën te ontwerpen. Voldoen deze, dan zal er stellig voor invoering worden geijverd. Mogelijk zal een betere psalmberij-

ming er zich dan straks bij aanpassen. Of anders hebben wij er toch tot dien tijd genot van.

Voor alle reformatie geldt deze regel: men moet niet alleen goede denkbekken opperen, maar ze ook uitwerken.

Drie vragen.

Toen de krachten van wijlen prof. Rutgers zinderdooen verminderden, vroeg men zich in onze kringen weleens met bezorgdheid af, wie deze grootmeester in het kerkrecht als vraagbaak zou vervangen, indien hij eens het hoofd neerleefde? Gelukkig heeft de Heere voorzien. Wij bezitten in prof. H. H. Kuyper een man, die in de historie van het Gereformeerde Kerkrecht doorkneet is en op bewonderenswaardige wijze de aloude beginselen weet toe te passen op nieuwe toestanden. Rutgers' profetenmantel is — het lijdt geen tegenspraak m.i. — op hem gevallen. In „De Heraut” beantwoordde hij weer eenige kerkrechtelijke vragen met een duidelijkheid en beslistheid, die aanspraak geeft op dank.

De eerste vraag luidde of een kerkeraad het recht heeft aan een vader den doop van zijn kind te weigeren, omdat deze vader met een broeder der gemeente in onmin leeft? Daarop geeft prof. K. ten antwoord, dat een kind van niet-geëxcommuniceerde ouders zonder eenigen twijfel recht heeft op den doop. En dan laat hij erop volgen:

Natuurlijk is het een andere vraag, of wanneer de Kerkeraad op iemand de zoogenaamde eerste trap van censuur heeft toegepast of hem wegens onbevoegdheid van het Avondmaal heeft afgehouden, zulk een dan als getuige bij den doop van zijn kind kan optreden. Maar in dat geval kan de moeder of een ander als doopgetuige optreden. Alleen, de doop aan het kind mag dan niet geweigerd worden. Het kind heeft op dien doop een wettig recht.

De tweede vraag is, of in geval van zeer ergelijke en openbare zonde de kerkeraad niet tegelijk met de afhouding van het Avondmaal moet overgaan tot de publieke bekendmaking aan de gemeente van de hardnekkigheid van den zondaar. Na een korte toelichting van art. 76 en 77 onzer kerkenorde antwoordt prof. K.:

Eerst moet de Kerkeraad als men zoo wil de stille censuur op iemand toepassen en hem van 't Avondmaal afhouden, zonder dit aan de gemeente mede te deelen. Wanneer dit en de daarop volgende vermaningen niet baten, mag eerst tot de openlijke bekendmaking van de censuur worden overgegaan. De grond hiervoor is, zooals art. 77 dan ook niet onduidelijk aangeeft, dat de openlijke bekendmaking van de censuur aan de gemeente alleen dan geoorloofd is, wanneer men te doen heeft met een hardnekkigen zondaar, d.w.z. die weigert naar de vermaningen van den Kerkeraad te luisteren. De grootte en openbaarheid van de gepleegde zonde kan hierin geen verandering brengen. Alleen zal, wanneer de hardnekkigheid duidelijk blijkt door een voortleven in zulk een ergelijke zonde, de Kerkeraad des te spoediger hebben over te gaan tot de afsnijding, waarvan de publieke bekendmaking aan de gemeente de eerste trap vormt.

De derde vraag is er een, die telkens in onze kerken weer opduikt, n.l. of de zgn. verplichte aftreding van ouderlingen en diakenen wel in overeenstemming is met Gods Woord? Ik kan hier de heele uiteenzetting niet overnemen (die leze men in „De Heraut” zelf), maar geef alleen de slotsom:

Is er dus op grond van de Schrift over dit vraagstuk geen stellige uitspraak te doen, omdat de Schrift ons hieromtrent geen nadere verklaring geeft, dan heeft de Kerk ook de vrijheid om deswege naar haar inzicht bepalingen te maken. En dan is er zeker veel, wat voor de regeling, die van meet af in de Gereformeerde Kerken is ingevoerd, om de ouderlingen en diakenen niet voor hun leven te kiezen, pleit.

Vooreerst, dat de taak van het ambt, vooral wanneer de ambtsdrager daarbij nog een gewoon beroep heeft waar te nemen, zooals het met de ouderlingen en diakenen het geval is, (maar niet met de predikanten), te zwaar is om voor het leven te worden vervuld. Dat is dan ook het motief, dat voorop wordt gesteld door onze vaderen. Indien men ouderlingen en diakenen had, die zich geheel aan het ambt konden wijden, zou de zaak anders staan.

In de tweede plaats, merkten onze vaderen op, wordt door deze aftreding voorkomen, dat er een soort biëtarische macht, een regentenclub, zich in den Kerkeraad vormt. Juist de verplichte aftreding maakt, dat de gemeente voortdurend toezicht houden kan op de ambtsdragers, doordat zij degenen, die minder goed dienen, door anderen vervangen kan. En in de derde plaats wordt door deze verplichte aftreding aan de andere krachten en gaven, die God in de gemeente schonk, gelegenheid gegeven ook in het ambt te dienen. Anders worden deze gaven ongebruikt gelaten, wat zeker niet de bedoeling des Heeren kan zijn, die deze gaven ons schonk.

Natuurlijk kunnen we dit heele vraagstuk hier niet in den breede ophalen. Maar we hopen door dit korte antwoord onzen vrager tevreden te hebben gesteld.

Oude planje?

Het vragen naar den zuiveren kerkelijken weg doet goed aan, vooral in een tijd, waarin door

sommigen met de beginselen van ons Gereformeerd Kerkrecht wordt gespeeld. Het meest krasse staaltje leverde daarvan onlangs Ds. Wisse. Wij zijn niet van plan hierop telkens terug te komen, omdat dit vervelend zou worden, maar voor een stukje uit de „Rijnlandsche Kerkbode” moet een uitzondering gemaakt. Ds. Gunst herinnert daarin allereerst aan de houding, welke Ds. Wisse aannam bij het nittreden van Ds. den Hengst van Veenendaal en waarbij hij het zoo verlaten van de kerk scherp veroordeelde, maar haalt vervolgens een gedeelte aan uit Wisse's boekje „Ten Disch Geleid”. Daar richt hij zich aldus tot de jonge leden:

„Gij stelt u thans met eigen instemming onder toezicht en tucht van den Kerkeraad. Erken dan uwe opzieners; zij houden wacht over uwe ziel. Betoon hun den van God gevraagden eerbied. Bid voor hen. Niet alleen voor de leeren zult ge deze erkentelijke achting hebben, maar eveneens voor de ouderlingen en diakenen. De Heilige Geest heeft ze aangesteld over de kudde Gods. Acht ge u ooit in eenige zaak verongelikt, bewandel dan den Kerkelijken ordelijken weg. In onze dagen van anarchistischen geest, zijn de menschen lichtvaardig geneigd, Kerk en ambtsdragers den rug toe te keeren. Dan blijven zij thuis zitten, als Gods Woord wordt gepredikt, of pogen nieuwe „kerkjes” te stichten. Zoo betaamt het den leden van Christus echter niet. Dit is wel uit het vleesch; en in den regel meer om eigen gekrenkte hoogheid te hulp te komen; maar 't is niet naar den geest der ootmoedigheid.”

Hoe kan Ds. Wisse dit met zijn eigen gedrag rijmen? Of werpt hij het als oude planje van zich?

De ondersteelde wedergeboorte.

Velen blijken zich niet meer klaar te herinneren wat de Synode van Utrecht in 1905 omtrent de veronderstelde wedergeboorte bepaalde. Daarom deed de „Utrechtsche Kerkbode” een goed werk het rapport, dat toen werd aangenomen, op dit punt nog eens af te drukken. Het is wel noodig, dat men hiervan goed kennis neemt, omdat onze kerken dienaangaande in een verkeerd daglicht worden geplaatst. Het luidt als volgt:

En wat eindelijk het vierde punt, de ondersteelde wedergeboorte aangaat, verklare uwe Synode, dat volgens de Belijdenis onzer Kerken het zaad des verbonds, krachtens de belofte Gods, te houden is voor wedergeboren en in Christus geheiligd, totdat bij het opwassen uit hun wandel of leer het tegendeel blijkt; dat het echter minder juist is te zeggen, dat de doop aan de kinderen der geloovigen bedienend wordt op grond van hun ondersteelde wedergeboorte, omdat de grond van den doop is het bevel en de belofte Gods; dat voorts het oordeel der liefde, waarmee de Kerk het zaad des verbonds voor wedergeboren houdt, geenszins zeggen wil, dat daarom elk kind waarlijk wedergeboren zou zijn, omdat Gods Woord ons leert, dat niet allen Israël zijn, die uit Israël zijn en van Izak gezegd wordt: in hem zal u het zaad worden genoemd (Rom. 9:6, 7), zoodat in de prediking steeds op ernstig zelfonderzoek moet worden aangedrongen, aangezien alleen wie geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden.

Voorts houdt de Synode met onze Belijdenis staande, dat „de sacramenten niet ijdel noch ledig zijn om ons te bedriegen, maar zichtbare teekenen en zegelen van een inwendige en onzienlijke zaak, door 't middel derwelke God in ons werkt door de kracht des Heiligen Geestes” (Art. XXXIII) en dat inzonderheid de doop „het bad der wedergeboorte” en „de afwassing der zonden” wordt genaamd, omdat God „ons door dit Goddelijk pand en teeken wil verzekeren, dat wij zoo waarachtiglijk van onze zonden geestelijk gewasschen zijn, als wij uitwendig met water gewasschen worden”; waarom onze Kerk in het gebed na den doop „God dankt en looft, dat Hij ons en onze kinderen door het bloed van Zijnen geliefden Zoon Jezus Christus al onze zonden vergeven en ons door Zijnen Heiligen Geest tot lidmaten van Zijnen Eeniggeboren Zoon en alzoo tot Zijne kinderen aangenomen heeft en ons dat met den heiligen Doop bezegelt en bekrachtigt”, zoodat onze Belijdenisschriften wel duidelijk leeren, dat het Sacrament des Doops beteekent en verzegelt de afwassing der zonden door het bloed en den Geest van Jezus Christus, d.w.z. de rechtvaardigmaking en de vernieuwing door den Heiligen Geest als weldaden, die God aan ons zaad geschonken heeft. Intusschen meent de Synode, dat de stelling, dat elk uitverkoren kind daarom reeds vóór den doop mettedaad wedergeboren zou zijn, noch op grond van de Belijdenis te bewijzen is, dewijl God Zijne belofte vervult naar Zijne vrijmacht op Zijn tijd, hetzij vóór, of onder, of na den Doop, zoodat het eisch is zich hierover met groote omzichtigheid uit te laten en niet wijs te willen zijn boven hetgeen onze God heeft geopenbaard.

Uwe Commissie meent, dat wanneer Uwe Synode een verklaring in dezen zin kan afleggen, de erede der Kerken niet weinig zou bevorderd worden, terwijl daaraan een vermaning zou kunnen worden toegevoegd om alle harde en ongewone uitdrukkingen zooveel mogelijk te mijden, elkander over en weer in liefde te dragen en in de eerste plaats het oog gevestigd te houden op hetgeen tot de stichting en den opbouw der gemeente dienen kan.